

چی ده گۆڭ یینه وه بـ چی ده گۆڭ یینه وه؟! . سه دیق سه عید وا ندزی

چهند سهرنجـك له باره ی كـتـبی (بهرلین) ی داستان بهرزان

هه موو گۆڭـانـه وه یهـك، بهـهـایـهـكـی زماـنـی، مـژوویـی، فـهـرـهـهـنـگـی و ئهـدـهـبـی نیـه. بهـكـو گۆڭـانـه وه ئهـو كاـته بهـهـای دهـبـت، كه پهـیوـهـست بـت بهـو ووداوانه ی وویانداوه و له گۆڭـانـه وه یاندا، شوـنـك له هـزـر و یادهـوهری ئـمه دهـگـرن. ئهـگـهـر ههـموو ووداواـك، سهـفـهـر و گهـشتـی تایبهـتی بـ ئهـورویا و بینین و بهـركهـوتـنـكـی ئاسایـی بهـ ژیاـن و جوگرافیا ی ئهـورویا، شایهـنی گۆڭـانـه وه بن و كهـرسته ی گۆڭـانـه وه بن، بـگومان ئـستا نیوه ی كورد یاداـشتـنـووس دهـبوو. له ئهـدـهـبـی فـلـكـلـری كوردیدا، له داستان و حـیكایهـتی میلیدا، تهـنها ئهـو چـیـكـانـه گۆڭـدراونهـتهـوه، كه زهـمهـن له دوا ی زهـمهـن، له یـكـی كـرداری گۆڭـانـه وه ماونهـتهـوه و بهـهـایـهـكـی مـژوویـی و ئـستا تیکیان ههـیه. بـ نموونهـ: كه باسی شیرین و فـهـرهاد دهـكـرت، وهـك داستانـكـی خـشـهـویستی، گۆڭـانـه وه پهـیوـهـسته بهـو خـاگـری و قوربانیدانه ی فـهـرهاد له پـناو شیرین دهـینـوـنـت و كـوی بـستوون كـون دهـكات. ئهـوه ی هـلـز و وزه ی مانه وه به گۆڭـانـه وه كه دهـدات، خودی عهـشقـهـكه یه. مهـگـهـر ئـمه ئـزانـه و له مـژووشدا، پهـیوـهـندی خـشـهـویستی نـوان هـهـردوو هـگـهـزهـكه نابینین؟ بـچی له ووی مـژووییه وه نهـماونهـتهـوه و ناگۆڭـدرـنـه وه؟ چونكه شایهـنی گۆڭـانـه وه نین. كه باسی سهـردهـمی شاخ و شـشـی دهـكهـین، گۆڭـانـه وه لـرهـدا پهـیوـهـسته بهـ باسـكـردن و گۆڭـانـه وه ی ئهـو شـوناـسه بهـرگـری و قارهـمانیهـتییه كه پـشمهـرگه له شاخ نواندوویه تی. باسـكـردنی پـشمهـرگه و سهـردهـمی شاخ، باسـكـردنی كهـسهـكان نییه، بهـكـو باسـكـردنی ووداواـكـی مـژووی گهـوره یه، كه بهـهـای زهـمهـنی و سیاسی و شـشـگـری خـی ههـیه و له یـكـی گۆڭـانـه وه ئهـوانیتر پـی ئاشنا دهـبن. خهـسـهـتـكـی دیکه ی كرده ی گۆڭـانـه وه، بهـ زهـمهـنـكـردنه، بهـو مانایه ی، ئهـو گۆڭـانـه وه یه دهـكـر له ههـموو زهـمهـنـك و وهـك كـرده یهـك بـگهـنـه وه سهـری. له استیدا ئهـوه یه سیحری گۆڭـانـه وه، وهـك كـردارـكـی زماـنـی و هـزری و مـژووی. ئهـگـهـر له دوو تووی دهـقـكـدا، ئهـو بهـ زهـمهـنـكـردنه بوونی نهـبوو، ئهـوا گۆڭـانـه وه تا ئهـو شوـنـه بـ دهـكات كه خوـنـهـر كـتـبهـكه تهـواو دهـكات و ئیدی دهـچـته پهـراوـزی مـژوو. بهـام سیحری

گڏ ٿي نه وئي هير ۽ ووداؤ ڪ، له مانا و گرنگي خودي ۽ ووداوهه ڪه دايه له
 ۽ ووي م ٿو وويهه. وهڪ سهرهه تا ٿا ماڙهه مان پڪرد، هزاران ساڻي
 ديڪه، داستاني شيرين و فهرهاد بگڏ ڏر ته وه، نه له گڏ ٿي نه وه
 دهه ڪه وٽ، نه له ۽ ووي م ٿو وويهه وه ون دهه وٽ، چونڪه ٿو ۽ ووداوهه
 وهڪ داستاني ڪ، هڙي گڏ ٿي نه وئي ته دايه. ڪه واتا چيهه تي گڏ ٿي نه وه
 گرنگه، نهڪ چ ٿي نه وئي گڏ ٿي نه وه. با زماني گڏ ٿي نه وئي بي گرافيايهڪ،
 ۽ ووداؤ ڪ و به سهرهه تڪ، زڙ له ٿا سٽ ڪي هونهري و ٿا سٽيڪي با ۽ او
 جوانيش داب وٽ و بي ته جي سهرنجي خو نه ريش، به ٿام دوا جار،
 ناوه ڪي ۽ ووداوهه ڪه به ها و ماناي هيه و دهه وٽ، نهڪ چ ٿي نه وئي
 گڏ ٿي نه وئي ۽ ووداوهه ڪه.. گڏ ٿي نه وئي هير ۽ ووداؤ ڪ، دوا جار پان تايهڪ
 له ۽ ووبهره گشتيهه ڪه دهه گرت و دهه وٽ ۽ ووبهر ڪ به ناسينه وئي
 ٿه دگار ڪاني نه وه يهڪ و زهه مهه نڪ و شو نه ڪ. دهه ۽ له ۽ گڏ ٿي نه وئي
 يادهه وهر يه ڪاني ڪه سڪ له زهه مهه نڪي ديار يڪراودا، بهر گهه لڪ ۽ ووداؤ
 م ٿو ووي، سياسي و ڪمهه ٿا يهه تي بڪه وين و له پهراؤ ٿي ٿو
 ۽ ووداوا نه وه، خاصيهه ته ڪاني نه وه يه ڪي ۽ شنبيري، يان سياسي مان به
 دهه ر بڪه وٽ، ڪه پڻ شتر پي ٿا شنا نه بوو بين. به يه گڏ ٿي نه وه،
 ڪرده يه ڪي دوو سهرهه يه و هير ته نها بگڏ ٿي نه وه ۽ ٿي ته دا نابيهه وٽ،
 به ڪو به گڏ ٿي نه وهه ش تيايدا به شداره. به يه گڏ ٿي نه وهه، دهه به بزان وٽ
 چي دهه گڏ ٿي نه وهه؟ ٿا يا ٿو وئي دهه يگڏ ٿي نه وهه، مانايهڪ و بهه يه ڪي به
 بگڏ ٿي نه وهه هيه؟ لڙهه وهه شه هڙي ڪرده ي گڏ ٿي نه وهه دهه دهه ڪه وٽ. به گومان
 هه ٿي نه وئي ڪوشنده دهه ڪين، ٿه گهر پمان واپ وٽ، دهه ۽ هه موو شت ڪ
 بگڏ ٿي نه وهه، هه به ته له بهر ٿو و نه نا ڪه نا تواني، له بهر ٿو و نه نا،
 ڪه نه ڪر ته تيمه نووسين، به ڪو زڙ به ساده يي له بهر ٿو وئي دهه به
 بزانين ٿو وئي دهه يگڏ ٿي نه وهه، شو نه ڪ له هڙي خو نه ر دهه گرت و هيج
 به هاو بايهه ڪي به ي هيه؟ ٿه گهر ڪرده وه و هفتارو چلهه حان و
 گهه مهه و گا ته مندا ۽ و د ۽ ان و شڪسته ڪاني عهش و د شڪانه زڙ
 ڪه سي و تايهه تيهه ڪا نمان، شايهه ني گڏ ٿي نه وهه و ڪه رسته ي گڏ ٿي نه وهه بن،
 وهڪ ٿو وئي (داستان بارزان) تي گهه يشتووه، به گومان ٿو وڪات هه موو
 ڪورد داستانووس و ۽ مانووس دهه بوو. چونڪه هيج مر ڦ ڪ لهو
 جو گرافيايهه ۽ مان نييه، ۽ ووداؤ ڪي ڪه سي و تايهه تي نه وٽ و به
 جڙ ڪ له جڙهه ڪان، نيگهه راني و د شڪانه نڪي لهو ٿي نه نه وٽ. له
 گڏ ٿي نه وهه دا، ۽ ووداوهه زڙ ڪه سي و تايهه تيهه ڪان به خو نه ر، هيج
 بهه يه ڪي نييه، به ڪو ٿو وئي به لاي ٿو وهه گرنگه، ناسينه وئي
 ٿه دگار م ٿو ووي و زهه مهه نڪ و شو نه ڪ و ڦ ناغ ڪي ٿي ني گشتي و
 ڪمهه ٿا يهه تيهه ڪه يه. به يه شه گهر سهرنج له ياداشتهه ي هه موو ٿو
 ڪه سانهه بدهين ڪه ٿي ني ۽ مان گڏ ٿي نه وهه به نمونه (مسعود محهه مد
 و هه ٿار و موڪرياني) و گهه لڪ نوو سهر ي ديڪه ش، خو نه ر بهر جڙهه ها

مه‌عریفه و زانیاری ج‌راو ج‌ر ده‌که‌وت و ووبه‌ر‌کی گه‌وره‌ی له نادیری ژبانی سیاسی و ئه‌ده‌بی و ک‌مه‌ل‌ایه‌تی ئه‌و کاتی ب‌ده‌رده‌که‌وت. هه‌ر ئه‌مه‌شه‌ و ده‌کات ئه‌م یاداشتانه، تا هه‌تایه‌ له هزر و یاده‌وه‌ری خو‌نهران بم‌نه‌وه و نه‌که‌ونه په‌راو‌زی م‌ژوو. له یاداشتدا، گ‌انه‌وه ه‌ل‌کی ئاس‌یی هه‌یه و په‌یوه‌سته به‌زه‌مه‌ن، م‌ژوو، شو‌ن، ووداو. به‌پ‌چه‌وانه‌وی ئه‌و گ‌انه‌وه‌یه‌ی که له م‌ماندا هه‌یه و ده‌کر به‌ه‌ی ته‌کنیکه‌وه گ‌انه‌ی به‌سه‌ر دا‌بت. ب‌یه خو‌نهر که یاداشت ده‌خو‌ن‌ته‌وه، واتا م‌ژوو ده‌خو‌ن‌ته‌وه، ووداو ده‌بیست‌ت. یاداشت ئه‌وه نییه وه‌ک به‌ش‌کی ز‌ری نووسه‌رانی ئ‌مه، به‌ه‌سانه‌وه‌ی خ‌ده‌ریا و بینینی کچه‌چاوشین و پرچ زه‌رده‌کانی ئه‌وروپا ت‌ی گه‌یشته‌وون و دواتر ده‌یکه‌نه کت‌ب و نووسین و خ‌یانی پ‌یه‌وه هه‌ده‌ک‌شن. ئه‌مه کاری نووسه‌ره ب‌فیکر و هه‌زار و داماه‌وه‌کانه، که شت‌کیان نییه ب‌نووسین و ب‌گ‌انه‌وه. به‌داخه‌وه ئه‌وه ئ‌ستا ب‌ته م‌دل له دنیای نووسینی ئ‌مه و ته‌نانه‌ت نووسه‌ران‌کی گه‌نج، شه‌ی ن‌و ک‌مان و چه‌له‌حان‌ی مندا‌ی ده‌نووسنه‌وه و ب‌شه‌رمانه‌ش ناوی ده‌ن‌ن یاده‌وه‌ری و یاداشت و م‌مان. وه‌ک ئه‌وه‌ی ئه‌وان، ک‌کی گه‌وره‌ی م‌ژوویی و نه‌ته‌وه‌یی و ش‌ش‌گ‌ی و سیاسی و ئه‌ده‌بیان گ‌انه‌ی ب‌ت. ده‌کر گه‌شتی ژبانمی مه‌سه‌ود مه‌حه‌مه‌د، که م‌ژووی سه‌د سا‌ی و‌ات‌ک باس ده‌کات، به‌راورد ب‌که‌ی به‌کت‌بی (به‌رلین کت‌بی په‌ناه‌نده‌یی من) و هه‌ردوو‌کیشیان ناویان بیره‌وه‌ری ب‌ت؟ که یاداشته‌کانی عه‌لی وه‌ردی ده‌خو‌ن‌ینه‌وه، شاره‌زایی سایک‌ل‌ژبای تاک‌ی ع‌راق‌ی و س‌سی‌ل‌ژبای ئه‌و ک‌مه‌گه‌یه به‌گشتی ده‌بین. واتا ده‌زانین چیه ئه‌وه‌ی ده‌گ‌د‌در‌ته‌وه و مه‌به‌ست له گ‌انه‌وه‌ی چیه. یه‌ک‌ک له خه‌سه‌ته دیاره‌کانی نه‌وه‌ی هه‌فتاکان و هه‌شتکانی ش‌نبیری کوردی ئه‌وه‌یه، که نه‌وه‌یه‌که که‌رسته‌یه‌ک و یاده‌وه‌ریه‌کی به‌ه‌زو به‌به‌ای هه‌یه ب‌گ‌انه‌وه و بش‌بیگ‌ته‌وه و ته‌نانه‌ت شانازی‌شی پ‌وه ب‌کات. ئه‌و نه‌وه‌یه، که نه‌وه‌ی کت‌ب و سیاست و ش‌ش‌گ‌ی و خه‌بات بوو، نه‌وه‌یه‌که ده‌وه‌مه‌ند له ووی یاده‌وه‌ری و ووداوه‌که‌سی و تایبه‌تی و گه‌شتیه‌کان. ئه‌م نه‌وه‌یه، که بوونه‌وه‌ری استه‌قینه‌ی ن‌و کت‌به‌کان بوون، گه‌ل‌ک‌خاسیه‌تی ئه‌ده‌بی و هونه‌ری و سیاسیان هه‌یه، که له په‌راو‌زییه‌وه ق‌ناغه‌که و سه‌رده‌مه‌که‌ش ده‌ناسینه‌وه. ب‌یه که یاده‌وه‌ری ئه‌و نه‌وه‌یه ده‌خو‌ن‌ینه‌وه، ئاشنای م‌ژوو‌کی گه‌وره له کایه‌ی سیاسی و ئه‌ده‌بی و ش‌ش‌گ‌ی و ژبانی ک‌مه‌ل‌ایه‌تی ده‌بین. به‌و پ‌یه‌ی ئه‌وه‌ی ده‌گ‌د‌در‌ته‌وه، خود نییه، به‌کو با‌به‌ته، که له استیدا هه‌ر ئه‌وه‌شه، که‌رسته‌ی استه‌قینه و به‌به‌ای گ‌انه‌وه‌ی یاده‌وه‌ری. چونکه خود، ته‌نها ب‌گ‌ه‌وه‌یه و با‌به‌ته‌که ووبه‌ری گ‌انه‌وه‌که‌ن و خو‌نهریش

[illegible]

بـیه نووسەر به ئاگایانه ئه و ناویشانهی بـ کـتـبهـکـی داناوه، بـ
 ئهوهی سهرنجی خوـنهر بـکـشـت و به و ناویشانه جوانهوه، فریوی
 بدات تا کـتـبهـکـی بخوـننهوه. بهـام کاتـ دهچینه قووـایی ناوهـکـ
 و بـسته و ئاماژهکانی نـو کـتـبهـکه، به داخهوه گاـتهـجارییهـک به
 ناوی گـانـهوه دهبینن، که خوـنهر شهرم دهکات باس و بابهتی لهو
 شـوهیه به ناوی یاداشتنامه بخوـنـتهوه. نووسهری کـتـبهـکه، چونکه
 فـکـسی له سهرشته بچووک و بـ ئهرزشهکانه، ئیدی خهیاـی گـانـهوهشی
 له چوارچـوهی ئه و بچووکیه تـ نـاپهـت. ئهم کـتـبه، بهسه بـ ئهوهی
 بزانیـن نووسهری کـتـبهـکه، چـن له ژیاـنی پهناههندهیی گه‌یشتووه و چی
 ئه‌زموون کردووه لهو ژیاـنه، ئایا دهره‌نجامی به‌رکه‌وتنی خـی وهـک
 تاکـکی خـرهـماتی به کولتووری خـرئاوا، توانیویه‌تی داھـنانـکی
 گه‌وره بکات و لهو کـتـبه‌ی خـیدا بیخاته بـوو؟ با سهرنج له ناوهـکـی
 کـتـبه‌که بدهین، که خـی باشتـرین وهـامه بـ ئه و پرسپاره‌ی ئـمه. با
 بزانیـن، (داستان به‌رزان) که بنووساـنـکی زـر، به ده‌نگـکی دیار و
 به توانای نهوهی دواـی پـه‌ینی ده‌زانن، له کـتـبه‌کـی خـیدا چیمان
 بـ ده‌گـانـتهوه؟ داستان ده‌نووسـت: (سهرم بـ ته‌ماشایه‌کی کـر و گونم
 نهوی ده‌که‌م، سهره‌که‌ی نووسا‌ندووه به به‌شی پـشه‌وهی سیفـنه‌که‌وه، ههر
 یه‌ک له گونـه‌کانـیشم به پشته‌وه‌یدا شـربوونه‌تهوه، دیاره به گشتی بـ
 تاقه‌تن. من هه‌ر ناکه‌م ئه‌وان به و غه‌مگینییه‌ بینم، چـرـکـ زه‌یتی
 زه‌یتوون، له نـو له‌پی ده‌ستی بـستم ده‌سووم، مه‌ساجـک بـ شان و ملی
 ده‌که‌م (مه‌به‌ستی چووکیه‌تی) ده‌یلاوـنمه‌وه، له پی ده‌ستمی بـ ده‌که‌م
 به بـیه‌کی ته‌سک و که به ئاسته‌م بتوانـ هاتووچـی تیا بکات و
 ده‌ستم دـنم و ده‌به‌م، گهرمتر له نـو له پم ده‌یکوشم، سوور
 هه‌ده‌گه‌ت و به‌شـوهی قارچکـک هه‌ده‌تـفـت، تاکو درـژییه‌که‌ی
 ده‌گاته نـزه‌ده سانتیمه‌تر و پـ و قینج ده‌رده‌که‌وت. لا 86 و 87)
 ئه‌گه‌ر وه‌ک کرده‌ی گـانـهوه، بـوانینه ئه و بابه‌ته، ئه‌وا ده‌بـ
 پرسپار بکه‌ین که ئاخـ ئه و حـته‌ چ گرنگیه‌کی هه‌یه بـ خوـنهر؟ چی
 نوـی پـ ئاشنا ده‌کات؟ بـگومان لـره‌دا ئه‌وه ده‌رده‌که‌وت که هه‌موو
 گـانـه‌وه‌یه‌ک به‌های نییه. گـانـه‌وه ئه و کاته شوـنی خـ و جـگه‌ی خـی
 ده‌گرـت، که ووداوـکی گه‌وره هه‌بوو. ئه‌وهی داستان ده‌یگـانـتهوه، له
 دیمه‌نی بـ به‌های پـنـیه‌ک ده‌چـت، که که‌سانـکی تـنوو به سـکـس که
 بـ ته‌گرـی ده‌روونی لایان، وه‌ک نووسهری کـتـبه‌که سه‌یری ده‌که‌ن. بـوام
 وایه، ئه و بـ تووشیه له‌باسکردنی سـکـس، گرـیه‌که لای نووسهری کـتـب
 و بـکه‌وت نییه، چونکه ئه و له شیعره‌کانیشدا، گرنگیه‌کی زـر به و
 دیمه‌نه پـنـیاـنه ده‌دات. بـ نموونه له شیعرـکـیدا له کـمه‌ه شیعرـی
 (ئه‌ستـره‌کان برینی مرـقن) ده‌نووسـت:

دهمهوت دهست له مووه کانی بهرت بدهم
بهر ته ایی نوان انه کانت بکهوم
لیکی دهمت که له سهرم ده بوویت
ده تکاییه نوانو دهممهوه. زرجار بیرى ل ده که مهوه.

. ئهم چاره له گوانهوه، ده ریده خات که بهشکی زری ئه و نه وه یه، چ
یاده وهریه کیان هه یه تا بیگانهوه. به است ئهم باسه ب ئهرزش و
سووک و ب به هایانه، شایه نی ئه ون وهک یاده وهری بنووسر نه وه؟
گریمان که سکه، ههرزه کار و مرمندا و کوتا بییه کی بچووکى ق ناغى
بنه هتئى، یان که سکی نزیکی نووسهر، به کهوت ئه و کتبه به ب
به هایه ی دهست کهوت و خو ندییه وه، چى لادروست ده بت؟ فرى چ جاره
پهروه رده یه کی دهروونى، سکی و کمه لایه تی ده بت؟ ده کربت
نووسهر ل له کتبداء، خو نهر فرى (دهستپه ل لدان بکات؟!)، دواى
ئه وه ی دهستی به خو وه که کرد، با بزانی ن نووسهرى کتبه که که ده گاته
ئى رگازم و ت واوه که ی فف ده دات، چ گا ته جا ییه کی دیکه، به ناوى
گوانه وه ی یاداشته کانی ده نووسبت: (له ناکاو، ئاوى کی خهستى
هه بزرکاو، له کرمه وه ده کهم به دم و چاوى هه موو ئه وانى به
خیان و تیره کانیان، به خیان و گو زانه کانیان وه، دانه
به رچاوم، ده یکم به دم و چاوى دوا یین زنى زیانم، به و ژگار
ته نگه. لا 88) جاره نه خشییه هه یه، ئه گهر هه نه بم سادیزمى پ
ده گوترت و تیایدا مرف، چ لئو دیمه نه قاوی و خو ل و
ئازاردانان به تایه تیش له سهرووبه ندی پر سه ی سکییدا ده بینت.
نووسهرى ئهم کتبه ش، چ لئو ده بینت، که ت واوه که ی بکاته دم و
چاوى ژنه کان و مرفه کان، وهک ئه و سووکایه تییه گه ل ل جار، له
دیمه نه پ ناییه کانداء، ده بینین و ده که و ته به رچاومان.
جیاوازییه که له وه دایه، که لهویان به و نه و له میان به نووسین،
و نه کان ده بینین و ده خو نینییه وه، به ام دوا جار هه ردووکیان له
یهک خا دا یه کده گرنه وه، ئه ویش و ئیاو عه ق ییه ته که یه ب سکیس و
ژن. مرف بگاته ههر بار کی ئا زى دهروونى و تووه بوون ل، هشتا
نا ب ئه و مافه به خى بدات، سووکایه تی به مرف و ژن له ژر ناوى
گا ته جارییه که به ناوى یاداشت بکات. گه وره ترین سه رمایه ی ژیان
مرفه. مه گهر ئمه ب چى ده گوانه وه و ب کى ده گوانه وه؟ مه گهر
مرف له نووسین و ئه ده ب گه وره تر نییه؟ نووسهر به رده وام ده بت له
باسکردنى ئه و دیمه نه پ نایانه و ئه مجاره یان ده نووسبت: (به استى
ئه و دهستپه لانه ی به هى شامپ و سابوونه وه ل م ده دان، چ ل ل کی
خ شتریان هه بوو، وهک ئه وانى به هى تف و لیکی خ مه وه. لا 132)
ههروه ها ده نووسبت: (ب یه کهم جار قوزى ئا فره تم له و نه دا بینى،

بوونی تـپـه مووـکی هـش که تهواوی قووزه‌کە داپـشیبوو. لا 133)
به است ئه‌م قسه بازارا ییانه، هی ئه‌وه‌ن بکرـنه کتـب و به ناوی
یاداشته مان چاپ و بـاو بکرـنه‌وه؟ ئایا ئه‌م بابـه‌ته بازارا ییانه،
شایه‌نی ئه‌وه‌ن خوـنهر کاتی خـیانی بـ ته‌رخان بکات؟ دواجار ده‌بـ
داوای لـبووردن له خوـنهره سه‌نگینه‌کانی ما پـه‌ی سه‌نگینی ده‌نگه‌کان
بکه‌م، که من ئه‌و قسه بازارا ییانه‌م بـ گواستونه‌ته‌وه. به‌ام گرنگه
هه‌موومان بزانی، ئه‌و نه‌وه‌یه‌ی داوی ا‌په‌ین، چی هه‌یه بـ مانی
بگـته‌وه؟ چی ده‌گـته‌وه تا‌کو پـناسه‌ی خـیمان بـ بکات؟ ئایا
یاده‌وه‌رییه‌کانی شایه‌نی نووسینه‌وه و گـته‌وه‌ن؟!

په‌راوـز: ناوی کتـب، به‌رلین کتـبی په‌ناهه‌نده‌یی من، نووسینی:
داستان به‌رزان، بـاو‌کراوه‌ی: یاسه‌مین، چاپی یه‌که‌م _سلـمانی 2021.